

то отъ едно дѣте съ примка. Дѣтето се зарадва много отъ своя малъкъ робъ и не мислѣше друго, освѣнъ какъ да му угоди по хубаво. То му даваше да ѣде най хубаво жито и го поеше съ прѣсна вода. Кафеза на птичето бѣше голѣмъ и украсенъ много хубаво.

Единъ день дѣтето забрави да затвори вратата на кафеза. Хубавото птиче искочи, подхвъркнѣ на дрѣвесата и започнѣ радостно да пѣе. То се упрощаваше съ своя добъръ господарь.

Дѣтето го видѣ и взе да го вика и да му се моли:

„Гдѣ отивашъ, малко мое птиче? Липсваше ли ти нѣщо, та сега бѣгашъ отъ мене? Не ти ли давахъ всичко, за да ти бѣде по добръ и приятно въ кафеза? Той е оплетенъ съ златенъ тель и толкова хубавъ, като единъ палатъ. Ела, миличко, моля ти се, ела“!

„Не, отговори птичето, далечъ сж за мене златния ти кафезъ и сладката ти храна. Азъ имамъ сега много па вече и по хубави нѣща отъ тия, които ти ми даваше! Азъ имамъ сега *свобода*“!

КОЙ КАКВОТО ПРАВИ, ТАКОВА И НАМИРА.

Баба Пена бѣше сварила млѣко за дѣцата. Тя го наля въ гърнето, захлюпи го добръ и излѣзе на двора да си гледа работата, до като станжтъ дѣцата.

